

Forfatter: Heiberg, Johanne Luise

Titel: Udrag fra Et liv genoplevet i erindringen, Bind I 1812-42

Citation: Heiberg, Johanne Luise: "Et liv genoplevet i erindringen", i Heiberg, Johanne Luise: *Et liv genoplevet i erindringen*, udg. af Niels Birger Wamberg , Gyldendal, 1973-74., s. 196. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-heibfr01-shoot-idm139849788728304.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Et liv genoplevet i erindringen

Du ved selv kære Heiberg! at der gives forhold, som man 197 umulig kan gøre sig ret tydelige uden at have set dem med egne øjne; mennesker om hvis væsen man umulig kan gøre sig en klar forestilling uden at man personlig kender dem. Disse sætninger tror jeg med sandhed at kunne anvende på vores svigerdatter og på hendes forhold til publikum, til teater-direktionen, til sin mand og til sit hus. - Hvor megen sandhed der end kan være i de bemærkninger du i dit brev af 17de sept. har gjort din søn; så må jeg dog oprigtig tilstå at jeg vover at bestride dem med den eneste indvending: At for det *overordentlige* gælder ingen regler; og ikke blot jeg, men enhver der kender min Hanne, anser hende for noget overordentligt, noget af det som naturen synes at frembringe i sit bedste lune. Vor afdøde ven Møhl, kaldte hende et mirakel og etatsråd Ørsted sagde til mig for kort siden: »Man behøver kun én gang at se hende for at se den ædle natur som imponerer enhver.« - Gud give gode Heiberg! at du måtte lære hende at kende, hun ville ganske indtage dig, og du ville som jeg, takke Gud for den lykke som han har skænket Ludvig ved at lade ham vinde en sådan piges kærlighed. Hun hedder Johanne Louise, ligesom han, og jeg holder mig overbevist om, at ingen i verden kunne passe for ham som hun. Tro ikke at jeg på mine gamle dage er overspændt og forblindet i hende. I mange år har jeg kendt hende, siden hun var et barn, og i to år har jeg levet dag og nat hos hende. Den entusiasme, som udholder denne prøve er ikke af den falske slags. Hendes personlighed lader efter mine tanker, intet tilbage at ønske, og hvad nu hendes forhold til teatret angår, så synes mig virkelig at det var meget urigtigt af Ludvig om han tog hende derfra: For at møde dine indvendinger begynder jeg med en sætning jeg har hørt af dig selv og endnu erindrer: Du sagde nemlig engang: »Intet som man gør *godt* kan vanære den der gør det.« - Hvor fortræffelig Hanne er som skuespillerinde, behøver jeg ikke at sige dig. Bedre dommere end jeg vil vist have sagt dig dette. Den kunst man til en sådan fuldkommenhed udøver, må jo naturligvis være kær og hellig for den som udøver den. Ville det ikke være grusomt at rive den fra hende og hende fra den? Var det ikke en lignende grumhed som den, at skære tungen af nattergalen?